

Са Годишње скупштинске Удружења драмских писаца Србије

МИОДРАГ ЂУКИЋ:

“... Отварам редовну Годишњу скупштину Удружења драмских писаца Србије констатацијом да ово Удружење као и друштво у целини, напредује или назад ује, а наравно све због тога што је такав, какав је однос друштва према драмском и уопште уметничком стваралаштву код нас.

Као што видите, време хуји, дани пролазе, људи одлазе, остаје само традиција, у којој су се ти људи историјски утемељили; остају њихова дела, и оно што нас као хуманистичко друштво сврстава у ред других хуманистичких народа у Европи и свету.

Када је реч о нама, то су пре свега драме и сав онај интелектуални напон, а резултати тог напора су теме које мање више објављујемо у часопису “Драма” или у другим часописима.

Рекао бих да управо те вредности, традиционалне, чак и савремене вредности су нешто за шта ово друштво није заинтересовано, јер све су више заинтересовани за разне пројекте који немају везе са духовним наслеђем, интегритетом и традицијом којој припада ово друштво и његови чланови.

Али ако кроз то гледамо мало шире, правилнији однос друштва према свим цивилизацијским и хуманистичким вредностима и уопште однос друштва према људским и демократским правима грађана, онда можемо да констатујемо да наш положај није ни по чему посебан и да се не разликује од положаја читавог српског народа.

Дефинитивно после последњих корака Владе можемо да констатујемо да је Србија пала под доминацију идиота.

Јер то што се данас промовише и ради у Србији, смело, отворено арогантно, дрско, то ниједна владајућа класа у историји Европе никад није смела да демонстрира. Међутим, пошто је овде изгубљен сваки ред, изгубљени сви обзири и све обавезе према некаквом демократском телу које је те називи људе довело на власт, можемо да кажемо да је Удружење драмских писаца за сада добро прошло. Прошло је добро пре свега што се тврдокорно држало своје традиције, својих програма, и свега онога што је могло да учини да би се наша савремена национална драма унапредила, афирмисала, и опстала у светској конку-

ренцији; разуме се ако се изузму институције друштва о којима се говори, као што су национални театри у којима не постоји никакав јасан и јасно изражен интерес за резултатима којима Удружење драмских писаца отворено тежи.

Желим да на самом почетку уручимо награде “Бранислав Нушић” за драму на анонимном конкурс којег сваке године редовно расписујемо, а за коју је новчани еквивалент обезбедио господин Љубинко Јелић, наш колега, сјајан песник и вредан дунђерин.

Дакле, одговори Министарства културе, од којих бисмо могли да направимо изложбу у Позоришном музеју, да не постоје средства за давање награда на конкурс “Бранислав Нушић”, у потпуној је опозицији са добротинством једног оваквог хуманог члана нашег друштва и нашег сународника као што је господин Љубинко Јелић.

Ту награду ове године, као што вам је свима познато, добио је господин Стамен Миловановић, а награду за унапређење рада нашег удружења и уопште за подстицај драмских писаца, добио је наш уважени колега Божидар Боле Стошић, који већ неколико година успешно води нашу акцију “Корак ка позоришту” која је нераскидиви беочуг који везује нашег савременог писца за позоришно друштво, глумца и публику.

...

При томе бих сада замолио председника жирија господина Миладина Шеварлића да прочита образложење жирија о додели награде.

Молим господина Миловановића да прими награду.

Уверавам вас да није у питању случај, али неки виши судбински императив у питању јесте и уверење жирија је да је ваш комад најбољи на конкурс и ја вам управо због тога честитам.

Сада бих замолио господина Болета Стошића да прими награду за допринос раду Удружења.

...

Након што смо чули господина Тому Курузовића и његов финансијски извештај, могу рећи да овај новац није мали да се један од наших чланова проведе у току године, али на жалост тај новац је прилично опскуран с обзиром на послове који се раде и које обављамо у току једне године, и поред тога што тражимо и трагамо за “најјефтинијим” сарадницима, онима које наравно плаћамо. Ја могу да изразим велику захвалност, у име Удружења и у име едиције “Савремене српске драме”, у име часописа “Драма”, свим нашим члановима који пишу за ове едиције и то раде без икаквог хонорара. Тако смо практично нашли “модус вивенди” да можемо да опстанемо у једном подухвату за који се већ сада може рећи да има историјски значај.

МИЛИСАВ МИЛЕНКОВИЋ:

Већ годинама, крајем марта месеца, мене обрадује позив да присуствујем овој нашој скупштини, годишњем скупу драмских писаца Србије.

Та дискретна радост је вишеструка. И она је у неколико противречна и опозиција је овом тескобном времену у коме живимо већ скоро две деценије.

Знате, већ, оно чувено питање шта ће и како ће песници у оскудним временима? То питање које су поставили

и које постављају мудрији од нас, је некако и изазов и провокација, али рекао бих и нада и охрабрење. Тај позив је, у исти мах, не резигнација пред оскудношћу времена у којем живимо, већ је то позив који нуди шансу да то оскудно време некако превазиђемо и негирамо.

Синоћ сам чуо једног човека који је несумњиво и талентован и признат, ако тако могу да кажем, наш колега, на једној телевизији, који је рекао да живимо у временима кад су не сва врата затворена, него кад нема одшкринутих врата за драмског писца и уопште за човека који се бави литературом и уметношћу. Чини ми се да сам у том човеку препознао нашег познатог драмског писца и сценаристу Гордана Михаћа.

Е сада, можете да замислите како драматично звучи сазнање човека који је овенчан толиким признањима за свој списатељски рад, који је прошао пут искушења али и афирмације и који хвали време разумевања и који хвали време и створене шансе за младе писце онда кад је он са својим колегама почињао.

Ја данас, куцајући на та неодшкринута врата, не мислим на нашу генерацију. Наша генерација је та која одлази, али шта је са тим младим људима? Шта је са тим будућим, или већ сад зрелим писцима пред којима се та неодшкринута врата никако не отварају?

Ја верујем да господину Михаћу треба свесрдно веровати и то његово осећање треба да нас подједнако брине и заболи.

Е, сада, ту долази тај разлог због којег се ја обрадујем овом позиву сваке године крајем марта месеца.

Обрадујем се, јер ми се чини да је Удружење драмских писаца и све побројане активности које ононоси и, да много не тајимо, неколицина његових челних људи: господин Ђукић, господин Шеварлић, господин Ковке, да би без њих то удружење мање зрачило овом енергијом, овим оптимизмом, и овом радошћу која мене обасјава.

Дакле, насупротив туробном и оскудном времену у коме живимо, ето, ово Удружење и ови људи на његовом челу као да дају одговор на то питање “шта и како песници у оскудним временима”.

Песници и писци могу много, и мени се чини да је у овом времену Удружење драмских писаца Србије, можда једна од ретких оптимистичких “централа” одакле се тај оптимизам емитује, који пркоси суморном, тмурном и оскудном времену, управо страст за уметничким стваралаштвом, страст за драмски написаном речју, страст за песничком уметношћу у оном смислу како су то можда Аристотел или Шекспир говорили.

Дакле једина или једна од ретких радости је та што ме оптимизам који се овде стваралаштвом негује, храбри да ће неких излаза и неких путева из те затамњене, суморне и оскудне наше стварности ипак бити.

Верујем у то и верујући у тај “виталистички” дух стваралаштва и виталистички дух овог нашег Удружења, ја се из тих разлога обрадујем овом нашим скупом и сусрету са пријатељима.

Хвала вам.

Ово је било моје лично мишљење и моја лична импресија, али вас опет уверавам да у томе нисам усамљен.

Још једном, хвала вам!

Са годишње скупштине Удружења драмских писаца Србије, 31. марта 2009.
С лева: Драган Томић, Миладин Шеварлић и Миодраг Ђукић

Са годишње скупштине Удружења драмских писаца Србије, 31. марта 2009.
С лева: Миладин Шеварлић, Миодраг Ђукић и добитник награде “Бранислав Нушић”
Стамен Миловановић